

An illustration of a woman with vibrant red hair sitting on a grassy bank by a river. She is wearing a dark blue jacket with white polka dots and blue jeans. She is looking across the river towards a forest with trees displaying bright yellow and orange autumn foliage. Several leaves are shown falling through the air. The scene is peaceful and scenic.

МІРРА ТА ОПАЛЕ ЛИСТЯ

СЕРГІЙ ВАСИЛЬЄВ

Він мчав на своєму байку вузькими вуличками, лавіруючи між несподівано виникаючими перешкодами.

— Чарлі, зупинись! Будь ласка, тихіше! — благала Мірра, притискаючи до грудей Даніеля так міцно, ніби це могло захистити їх від небезпеки.

Швидкість була настільки запаморочливою, що реальність почала зливатися з астральним світом, а перед її очима мерехтіли іскри, і їй доводилося заплющувати очі. Страх охоплював усе сильніше: що небезпечніше — перепони на шляху чи шалений темп, який задавав Чарлі? Але він лише сильніше крутив ручку газу, витискаючи максимум зі свого ревучого байку.

Мірра була скромною і ніжною, але її вогненно-руде волосся натякало на палаючу всередині іскру. Ризик лякав її, але іноді був необхідний — немов пряна спеція, що додає смаку життю. На відміну від Чарлі, який любив «приправляти» все гостро і щедро. Але саме ця різниця між ними і створювала магію їхнього союзу. Мірра врівноважувала бурхливий вогонь Чарлі, в той час як він надихав її виходити за рамки звичного.

Вона мріяла наповнювати свій внутрішній світ, як ставок, новими емоціями й переживаннями. І реалізувати це можна було в астральному світі, в якому можна було створювати все, все на що вистачить сил і уяви. Так у своєму астральному світі, Мірра сидить на кам'яному троні біля кромки ставка, що слугує їй опорою і відображає її спокій. У руках — кубок, наповнений водою, привезеною з нової пригоди разом із Чарлі. Мірра повільно нахиляє його, спостерігаючи, як тонкий струмінь оновлює воду в ставку, створюючи кола, що розходяться все далі. Ці кола нагадували їй, як одна маленька подія може впливати на весь її світ. Плавність і неспішність були її постійними супутниками, її вірними друзями.

У матеріальному світі вона жила з Чарлі в невеликому затишному будиночку біля річки, вкритому під розлогими гілками величезного дерева. Здавалося, що це дерево оберігає їх, немов щитом, захищаючи від зовнішнього світу. Однак, незважаючи на безпеку, всередині вона нерідко відчувала якусь дивну хиткість. Наче її життя зависло в повітрі, немов підвішене на тонкій нитці. Їй здавалося, що вона лише кінчиками пальців торкалася краси цього світу, тоді як серце прагнуло повного занурення — відчувати цей світ усією шкірою, диханням, кожним своїм рухом. Так, іноді вони подорожували з Чарлі разом, але разом і з тим, вона відчувала самотність.

Мірра часто проводила час на березі річки. Вона сиділа, спостерігаючи за тим, як вода неспішно забирає опале листя, немов переносячи його в місця, де вона ніколи не була. «А що, якщо я, немов цей лист, опинюся віднесеною течією в незвідану далечінь? Що на мене там чекає?» — задумливо запитувала себе Мірра.

Ось в один із таких осінніх днів, коли золоте листя встеляло землю немов килим, Мірра і Чарлі вирішили переглянути старі записи і фотографії. У скриньці, вкритій тонким шаром пилу, вони знайшли сувої з обіцянками, які колись давно дали один одному. Серед пожовклих сторінок була одна, забута, але найпотаємніша: «Посадити Астральне дерево, щоб зв'язати наші душі і дати початок новому життю.» Це магічне дерево існує водночас у двох світах. Його коріння йде глибоко в ґрунт фізичного світу, живлячи землю і все живе навколо, а гілки тягнуться в астральний світ, пов'язуючи душі тих, хто посадив його. Воно продовжує рід, наділяє силою і зміцнює союз двох сердець. Кажуть, що все, що створюється і зберігається в астральному світі, стає джерелом енергії для реальності.

Мірра і Чарлі вирішили виконати цю обіцянку. Дочекавшись, коли планети стануть у певне положення,

почалася підготовка до ритуалу. Вони розклали навколо будинку захисні символи, використовуючи трави, зібрані Міррою, і руни, вирізані Чарлі. Опівночі, коли зірки були особливо яскравими, вони вийшли до великого дерева біля річки. Мірра тримала в руках золотий кубок, наповнений водою, а Чарлі ніс насіння, оповите мерехтливим світлом. Під деревом вони запалили свічки, кожна з яких символізувала етап їхнього шляху: зустріч, любов, випробування і єдність.

Коли все було готово, Мірра повільно вилила воду з кубка в невелику ямку біля коріння дерева, шепочучи слова, що передавалися в її родині з покоління в покоління. Чарлі обережно поклав насіння у воду і прикрив його землею, одночасно вимовляючи давню клятву незнайомою мовою, ніби голос самого дерева нашіптував йому ці слова. Щойно останні звуки їхніх голосів затихли, від дерева потягнулося золотисте світло, обвивши їхні постаті, немов найтонша павутина. На мить їм здалося, що вони стали частиною цього світла, розчинившись у ньому. Із глибини астрального світу пролунав мелодійний звук, схожий на дзвоники. Це був знак: дерево прийняло їхній дар. А разом із ним прийшла нова душа, світла й чиста. Так, провівши ритуал закликів нового життя, Мірра і Чарлі отримали Даніеля — душу, яка стала частиною їхньої сім'ї, їхнього союзу і їхньої історії.

Незважаючи на те, що Даніель був ще маленьким, Мірра і Чарлі не припиняли свої подорожі, тільки тепер вони вирушали в дорогу втрьох. Мірра й не помітила, як її астральний ставок преобразився і водночас втратив спокій. Адже діти, віком до трьох років, ще не можуть усвідомлено керувати тілом одночасно у двох світах. Тож Даніель любив плескатися у ставку матері, і навіть виявив у ньому рибок, яких відчайдушно намагався зловити.

Колись тихий і дзеркально-гладкий, він тепер оживав із кожним сміхом і рухом їхнього малюка. Її ставок, який вона завжди вважала спокійним сховищем своїх емоцій, виявився куди глибшим і багатшим, ніж вона могла собі уявити. Це був цілий мікро-всесвіт, повний прихованих мешканців, таємничих рослин і блискучих піщинок на дні. Усе це стало помітно тільки завдяки неспокійній енергії її сина.

Але разом із цією новизною прийшли і труднощі. Через постійні хвилі і приплив води, кам'яний трон, що служив їй опорою, почав поступово йти під воду, поки зовсім не зник. З одного боку, вона була вражена тим, скільки життя й енергії приніс із собою Даніель, скільки нових граней її внутрішнього світу він відкрив. З іншого боку, втрата трону залишала її без звичної стабільності, змушуючи шукати нові способи знайти рівновагу. Вона зрозуміла, що її внутрішній світ змінюється, як і її життя.

Астральний світ Чарлі теж переживав зміни. Його неприборкана енергія, немов пожежа, проривалася назовні, знаходячи відображення в найнесподіваніших і часом хаотичних вчинках. Вона кипіла всередині нього, і з кожним днем все складніше було утримувати її під контролем. Одного разу, під час їхньої подорожі жвакими вулицями незнайомого міста, Чарлі, ведений імпульсом, запропонував покататися на байку. Мірра відчула тривогу, але погодилася, сподіваючись, що коротка поїздка принесе радість. Однак, щойно завівся двигун, його накрила незрозуміла жага швидкості.

— Чарлі, зупинись! Будь ласка, тихіше! — благала Мірра...

Чарлі ніби не чув її. Його очі горіли пристрасною, руки міцніше стискали кермо, і він сильніше крутив ручку газу. Байк ревів, як дикий звір, зриваючись уперед. Він мчав вузькими вуличками міста, залишаючи за собою тільки

вихор вітру і розпечені іскри. Мірра, притискаючи Даніеля до грудей, заплющила очі. Вона відчувала, як навколишній світ втрачає форму, перетворюючись на хаотичний вир звуків, світла і руху. Енергія, що переповнювала астральний світ Чарлі, не просто виривалася назовні — вона вирувала, розхлюпуючись усюди. Ця некерована сила немов виходила за межі кордонів реальності, впливаючи не тільки на нього, а й на їхній спільний світ. І раптом усе обірвалося.

У той момент, коли мотоцикл ніби вривався в невидиму стіну, він різко зупинився, а разом із ним зупинився і весь світ. Вулиці, сповнені звуків і руху, занурилися в зловісну тишу. Фарби зникли, будинки, люди, дерева — все стало бляклим, немов вицвіло під яскравим світлом. Вітер завмер, час застиг. Світ став схожий на застиглу фотографію, позбавлену життя і руху. Мірра озирнулася, відчуючи, як холодок пробіг по її шкірі. Було страшно і незрозуміло. Що це? Наслідки астрального спалаху Чарлі? Чи їхній світ натрапив на межу реальності, зруйновану неконтрольованою енергією?

Відчуючи щось недобре, Мірра заплющила очі і спробувала з'єднатися зі своїм астральним світом. Але коли її свідомість торкнулася ставка, її серце стиснулося від болю. Замість сповненої життя водойми, яка завжди наповнювала її натхненням і силою, вона побачила пустельне дно. Глина потріскалася, а залишки води стікали тонкими струмочками в невідомість. Мірра в паніці почала наповнювати ставок, черпаючи воду з найближчих джерел астральної енергії. Але скільки б вона не лила, все було марно — вода зникала, ніби витікала крізь невидимі щілини. Тоді вона вирішила додати фарб, вдихнути в цей світ свої емоції, яскравість, мрії. Але навіть це не принесло результату: фарби немов розчинялися в порожнечі, не залишаючи й сліду.

Вона відчула себе відчайдушною і самотньою в цьому порожньому всесвіті. Наче її зв'язок із цим світом руйнувався, а разом із ним і її власна суть. Озирнувшись, Мірра побачила, що і їхнє астральне дерево, яке вони з Чарлі так довго росли, позбулося свого листя. Його гілки, колись сповнені зелені й сили, тепер здавалися сухими, як старе, висохле коріння, що більше не знаходило опори в землі.

— Що відбувається? — прошепотіла Мірра, оглядаючи цей зруйнований пейзаж. Вона знала, що астральний світ — відображення їхнього внутрішнього стану, їхніх емоцій, їхнього зв'язку. Але як усе могло так швидко змінитися?

Вона зробила глибокий вдих, зібрала в собі залишки сили і вирішила почати пошуки причини. Адже від цього залежало не тільки їхнє астральне дерево, а й їхня сім'я, їхній зв'язок, їхнє майбутнє. Мірра почала обходити дерево, як перед нею, немов із нізвідки, з'явився вершник. Його кінь був чорним як ніч, а на шоломі лицаря горів символ пентаграми, що випромінював м'яке, але пронизливе світіння. У руках він тримав магічний знак, який переливався енергією, що, здавалося, не належить жодному зі світів. Позаду нього в стовбурі дерева, немов врізаним у деревину, знаходилися годинники. Одні з них були невеликими, їхні стрілки рухалися повільно і безмовно, ніби в роздумах. Другі випромінювали залишкове світло і практично не рухалися. А ось треті, найбільші, випромінювали золотисте сяйво, і час у них плинув швидко, ніби не встигаючи за життям. Мірра одразу зрозуміла: це не просто годинники. Вони символізували їхнє з Чарлі життя і світ Даніеля. Невеликі годинники належали їй і Чарлі, але великі, наповнені енергією і світлом, без сумніву, були годинниками їхнього сина.

Вершник подивився на неї крізь блискучий шолом, його голос пролунав як шепіт вітру і гуркіт грому одночасно:

— Час неблаганно рухається вперед. Озера висихають, а дерева втрачають свою силу. Але плоди, які вони одного разу дали, не зникають, а стають основою для нового зростання. Піклуйся про них, плекай їх, адже саме вони живлять коріння і повертають життя гілкам.

Із цими словами він підняв пентаграму над головою. Символ спалахнув яскравим світлом, осяявши все навколо. Кінь тупнув копитом, і постать вершника зникла, залишивши лише легкий дзвін у повітрі.

У цей момент великий годинник почав дзвеніти наче дзвіночок. Його звук ставав дедалі гучнішим і раптом перетворився на знайомий сміх Даніеля. Мірра завмерла, прислухаючись. Цей сміх, легкий і щирий, як дитяча радість, розливався астральним простором, оживляючи все навколо. Її ставок раптом наповнився водою, чистою та іскристою, немов тисячі зірок. Потоки енергії почали текти від дерева, живлячи все навколо. Його гілки знову зазеленіли, вкриваючись молодим листям. А кам'яний трон повільно піднявся з води, прикрасившись візерунками, яких Мірра раніше не помічала.

Весь астральний світ знову наповнився рухом, кольорами та життям. Мірра відчула, як її серце наповнюється теплом і спокоєм. Нарешті вона змогла видихнути. Усе знову прийшло в рівновагу. Матеріальний світ знову набув фарб і звичного ритму. Чарлі нерухомо сидів на мотоциклі, його погляд був спрямований у порожнечу, ніби він усе ще залишався десь за межею реальності.

— Що це було? — запитав він, не обертаючись.

Мірра, все ще відчуваючи тепло потоків енергії, які встигли висушити її світ, тихо підійшла до нього.

Обережно поклала руку йому на плече, немов повертаючи його з глибини роздумів.

— Це була наша помилка, — почала вона, дивлячись убік.

— Я подорожувала в астральний світ і зрозуміла, як хаотична енергія може руйнувати. Вона захоплює за собою, розриває зв'язки і залишає тільки порожнечу... Ми мало не втратили все, що створили разом.

Чарлі повернувся до неї, його очі були сповнені суміші провини й нерозуміння.

— Я не хотів... — почав він, але Мірра м'яко посміхнулася.

— Я знаю, — перебила вона, — але тепер ми знаємо, як важливо зберігати баланс. Енергія — це дар, але без усвідомленості вона стає руйнівною. Ми не повинні дозволити їй керувати нами, адже наша сила — в тому, щоб спрямовувати її.

Він кивнув, усе ще намагаючись усвідомити її слова, а десь усередині них обох уже почало зароджуватися нове розуміння їхніх спільних світів. А Даніель продовжував сміятися і ловити іскри, що залишилися після феєрверку в астральному світі.

Далі буде...

Від автора.

Дорогий читачу, дякую, що вирушив у цю подорож разом із Міррою. Я щиро сподіваюся, що ця історія подарувала тобі натхнення, пробудила нові думки або допомогла поглянути на життя трохи інакше.

Я буду радий, якщо ти продовжиш подорожувати світами, які я створюю. На моєму сайті ти знайдеш ще більше захопливих історій про самопізнання, магію та життя.

А щоб залишатися на зв'язку і дізнаватися про нові історії першим, заглядай у мої соцмережі - там завжди знайдеться місце для спілкування і натхнення.

З теплом,
Твій автор – Сергій Васильєв

Контакти:

[Бібліотека фентезі](#)

[Інстаграм](#)

[Фейсбук](#)